

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 12 0 В 006936 18 Гж
Бања Лука, 31.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у ванпарничном предмету предлагача ЈП С. Н. С., Р. С., кога заступа Заједничка адвокатска канцеларија Т. из Б. Л., против протупредлагача ДП Н. С. Г. из Н. С., Р. С., ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби протупредлагача против рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 В 006936 18 В од 20.08.2018. године, на сједници одржаној дана 31.10.2018. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Жалба протупредлагача се одбија и рјешење Окружног суда у Бијељини број 12 0 В 006936 18 В од 20.08.2018. године потврђује.

Захтјев протупредлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка, на име састава одговора на жалбу у износу од 3.802,00 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Окружног суда у Бијељини број 12 0 В 006936 18 В од 20.08.2018. године је призната пресуда Привредног суда у Новом Саду посл. број 11.П.1743/2014 од 08.02.2016. године, правоснажна 05.04.2018. године. Протупредлагач је обавезан да предлагачу надокнади трошкове поступка у износу од 12.925,00 КМ, док је захтјев предлагача за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа одбијен.

Протупредлагач побија наведено рјешење из свих жалбених разлога са приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У одговору на жалбу предлагач предлаже да се изјављена жалба одбије.

Жалба није основана.

Предлагач тражи признање пресуде Привредног суда у Новом Саду, Република Србија, посл. бр. 11.П.1743/2014 од 08.02.2016. године, која је правоснажна дана 05.04.2018. године и извршна 23.05.2018. године. Наведеном пресудом усвојен је тужбени захтјев тужитеља ЈП С. Н. С. и тужени ДП Н. С. Г., Н. С. је обавезан да му исплати износ од 968.792.036,14 динара, са законском затезном каматом и то:

- на износ од 165.221.818,19 динара почев од 15.02.2012. године
- на износ од 32.100.768,82 динара почев од 31.05.2012. године

- на износ од 59.652.572,59 динара почев од 01.02.2013. године
- на износ од 100.355.665,52 динара почев од 26.02.2013. године
- на износ од 206.201.026,92 динара почев од 14.01.2014. године
- на износ од 77.379.948,44 динара почев од 14.01.2014. године
- на износ од 72.763.779,48 динара почев од 22.01.2014. године
- на износ од 104.158.658,16 динара почев од 07.02.2014. године
- на износ од 78.062.332,12 динара почев од 13.02.2014. године
-на износ од 72.895.465,93 динара почев од 25.02.2014. године,
па до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 1.515.370,00 динара, све у року од 8 дана под пријетњом извршења.

Поступак признања стране судске одлуке проводи се према правилима Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" бр. 36/09, 91/16 - у даљем тексту: ЗВП).

Према одредби члана 86. Закона о рјешавању сукоба закона са прописима других земаља у одређеним односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 43/82 до 72/82- даље: ЗРСЗ), који се примјењује у Републици Српској на основу члана 458. Закона о парничном поступку - („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 - даље: ЗПП), страна судска одлука се изједначава са одлуком суда у Босни и Херцеговини, ако је призна надлежни суд у Босни и Херцеговини.

Предмет спора који је окончан пресудом чије се признање тражи у овом ванпарничном поступку је захтјев предлагача за исплату дуга. За ову врсту спора није прописана искључива судска надлежност, па је испуњен услов из члана 54. у вези са чланом 46. став 1. ЗРСЗ за признање наведене стране судске одлуке.

Овај суд налази, да је правилан закључак првостепеног суда о испуњењу и других услова за признање те одлуке иностраног суда прописаних ЗРСЗ, јер је подносилац захтјева поднио доказе о правоснажности и извршности те одлуке по праву државе у којој је она донесена (члан 87. и члан 96. став 2. ЗРСЗ); протупредлагачу је омогућено да учествује у поступку који је претходно доношењу стране судске одлуке (члан 88. ЗРСЗ); у конкретном случају постоји узајамност (члан 92. став 2. и став 3. тога закона); не постоји сметња за њено признање, не ради се о пресуђеној ствари (члан 90. ЗРСЗ); ова страна судска одлука није у супротности са Уставом Босне и Херцеговине (члан 91. ЗРСЗ).

Жалбеним наводима протупредлагач неосновано истиче да првостепени суд није имао у виду изјашњење протупредлагача на поднесени приједлог за признање стране судске одлуке, јер је одговор на приједлог дат по истеку остављеног рока, те је код суда за примљен дана 20.08.2018. године, када је донесена и ожалбена одлука. Жалбени наводи, којима протупредлагач понавља наводе из одговора на приједлог и којима истиче да је предлагач ЈП на територији Р. С., са 100% државног капитала, те да је и протупредлагач предузеће чији је власник Република Србија, и тврди да је потребна претходна сагласност државних органа ради спровођења поступка признања стране судске одлуке, нису од утицаја у овом поступку. Даљи жалбени наводи, којима се протупредлагач бави власничком структуром привредног друштва Б. Г., те указује на немогућност спровођења извршења на територији Републике Српске, су такође ирелевантни за овај поступак и тичу се евентуалног поступка извршења по пресуди чије се признање тражи.

Протупредлагач неосновано приговара и одлуци о трошковима поступка, тако што сматра да је требало одлучити да свака страна сноси своје трошкове поступка. Наиме, како је протупредлагач искључиво дао повод за покретање овог поступка, то је у одредби члана 27. став 3. ЗВП првостепени суд имао ваљано упориште за обавезивање протупредлагача на накнаду трошкова поступка.

Према изложеном, првостепено рјешење нема недостатака на које указује жалба, нити оних на које се пази по службеној дужности. Стога је жалба протупредлагача одбијена и првостепено рјешење потврђено, на основу одредбе члана 235. тачка 2. у вези са члановима 233. и 236. ЗПП, те чланом 2. став 2. ЗВП.

Захтјев протупредлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка, на име састава одговора на жалбу у износу од 3.802,00 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, у вези са чланом 2. став 2. ЗВП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић